

Scénář k rozhlasové reportáži – Zdena Žajglová

„...já jsem se jí držela, protože to byla moje kamarádka. Ona měla hvězdu, pochopitelně, no, ale já jsem ji chtěla taky, no tak to mně rodiče nechtěli jako rozmlouvat, takže jako jsem říkala: maminko udělej mi taky tu hvězdičku, anebo třeba nemusí být žlutá, mohla by být růžová. No tak samozřejmě mně to všichni vylouvali, no, a ve škole ne, pochopitelně. No, ale von potom přišel až k nám dvoum, prostě gestapák něakej, no a vodtrh mně ji, jo, a prostě ji vzal.“

Svou nejlepší kamarádku Eriku viděla tehdy, když si šly v první třídě pro vysvědčení, naposledy.

„No a tam bylo před školou, bylo takový auto s nějakým vlekem, ale špinavý, hnusný, smradilo to. Prostě vona plakala a nechtěla jako s ním. Tak von ji tam přehodil. A to už prostě bylo na mě...takže jsem se tam rozbřečela tolik, že mamka mě vzala za ruku a šly jsme domů...takže jsem už dál víc neviděla.“

Zdena Žajglová se narodila v roce 1935 v Kralovicích na Plzeňsku do rodiny obchodníků. Už jako malá holčička musela zažívat těžké chvíle způsobené 2. světovou válkou. Nedostatek jídla se řešil různým způsobem.

„Nevím, jestli to byla teda vlastní naše teta, ale říkala jsem jí, a voni měli zemědělství a takže k nim jsme chodili pro mlíko, k nim jsme chodili ...no prostě nám pomáhali. Vono to tenkrát bylo tak když měli králíky...no tak jsme měli králíka.“

Protože se jednalo o poměrně velké hospodářství, chodilo k nim na kontroly gestapo.

„Ona nám třeba ta teta vždycky říkala: už tady zase byli ti blbci, pardon teda to tak bylo řečeno, to ne že bych si vymyslela. Ona mi to takhle řekla. To bylo tak, že mi nalila trošku mlíka a já říkám no, ale teto, dyť to musíš odevzdat, to já jsem tak byla poučená no, ale stejně ten význam jako jsem nevěděla, ale jsem si jako myslela, že je ošiduje. Ale vona řekla vždyť jsme taky my, my taky potřebujeme jíst...to mi vždycky říkala.“

Přestože Němci prohráli válku, ne všichni se s údělem poražených zcela smířili. Na konci války byla Zdena Žajglová svědkem události, kdy zajatí Němci obyvatelům Kralovic vyhrožovali.

„Oni ještě tak byli drzí, že řekli, že kdyby tohle nebylo, tak že jako Kralovice budou Lidice. Nevím proč, nevím, co kdo jim udělal, nevím. Nemyslím si, že by nějak proti Němcům celý Kralovice nějak brojili. Když se některý bránili, jo když chtěli sami ublížit jim, takže oni je pěkně propleskli.“

Zdena Žajglová našťěstí narozdíl od mnoha jiných hrůzy druhé světové války přežila. Na svou kamarádku Eriku vzpomíná dodnes.

„Ti Němci se zhoršovali, zhoršovali, byli schopni někoho vraždit, že jsme to ani nemohli pochopit.“